

сокъ мжжъ се приближи. Ржцетъ му приличаха на мечешки лапи, носътъ му бѣше сплесканъ. Той се ухили съ безжббата си уста и каза:

— Сваляй каквото имашъ.

Очитъ му спрѣха лакомо върху двата пръстена, които искрѣха върху ржката на момъка.

Иваница помисил малко и, безъ да скрива камата, имъ хвърли кисията си съ перпери. Дрѣпна юздитъ. Но безжббиягъ се ухили отново съ ужасната си уста. Нѣкъде наблизу проехтъ конски тропотъ. Въ единъ мигъ бездѣлницитъ изчезнаха.

Обхванатъ отъ непреодолимъ страхъ, момъкътъ пришпори коня и лудо подкара напредъ. Следъ малко вече летѣше по Меза. Но оня тропотъ не преставаше задъ него. Иваница се обърна и забеляза единъ конникъ, който го наближаваше съ изумителна скоростъ. Тогава бодна още по-силно коня си, стисна го жестоко между желѣзнитъ си колѣне. Животното трепна, прострѣ шията си напредъ, ездачътъ почти легна на гърба му.

Две тъмни сѣнки се гонѣха въ безумно бѣгство по огрѣния отъ звездитъ друмъ. Въ далечината се мърна тъмната снага на крепостната стена.

— Йоаница! — долетѣ до ухото на княза тихъ зовъ.

Той бързо дрѣпна юздитъ и се обърна. Следъ мигъ непознатиятъ конникъ се изравни съ него. Бѣше Теофилъ.

— Слава Богу, че те стигнахъ!

Ромеецътъ бързо тикна въ ржцетъ му една тежка кожена кисия и нѣкакво писмо.

— Вземи. Утре баща ми щѣше да изпрати находникъ съ писмо за Аркадиополъ. Покажи го на стражата и кажи, че си пратеникъ на Каламодиосъ. А съ тия пари си смѣняй конетъ по хановетъ и крепоститъ. Сбогомъ, Йоаница! Нека Богъ те пази . . .

— Теофиле, какво направи? Сега ще разбератъ, че си ми помагалъ . . .

— Нищо, нищо. Каламодиосъ ще поразтърси малко хазнитъ си и ще се свърши. Сбогомъ!